

Із промінням

Давно б мене зачинає, що в десанті наст-
рачніше, пакажуціше, а й, чавун, він побіла, що є
війна, смерть, шод, хвороби, бідність.

Усого усого відстань зазнали ми і пред-
-уряди. Із сюрбомого грудюю про загиблих у ІІ сві-
товій війні під час Розподілу та революції.

Задяг ХХІ стоявши. Здавалося є, все погоду.
Молодим підкорювало чеснок, придушило Тимуртеп, подо-
роча багато раніше ніжнізовинські хвороби.

І от жадібність, заздрість, жорстокість, а не подорожні
не можеш. Але саме через ці молодії чесні
роз'єднували війни. Комусь забажаніше більше тер-
иторій і ресурсів, а для чого є вітрати, біль, синози.

Деї не можу звичати до думки, що у моїх ар-
мі єде війна. Все чотири дових роки чують арти-
лерії моєї держави, захищати кордони. І вдало
наші життя, що всім дізнають про це і сподійться
спільноти, ризикуючи власним життям.

І завжди хвилює, чому чудо героям війни погір-
шувало, як морально важко сіс'єм загиблих. І це дивує.
Дивується такі молоді - постачані, дипломатичні, деї не мо-
жуть дозвільняти про ширше французькі аморальність.
Невід у Ває не боятися думка, Ває не хвилюєте ма-
теринські синози, сумки здавовані обмежа? Навісно є
війна?

Ми не хотимо війни! Ми проміння!